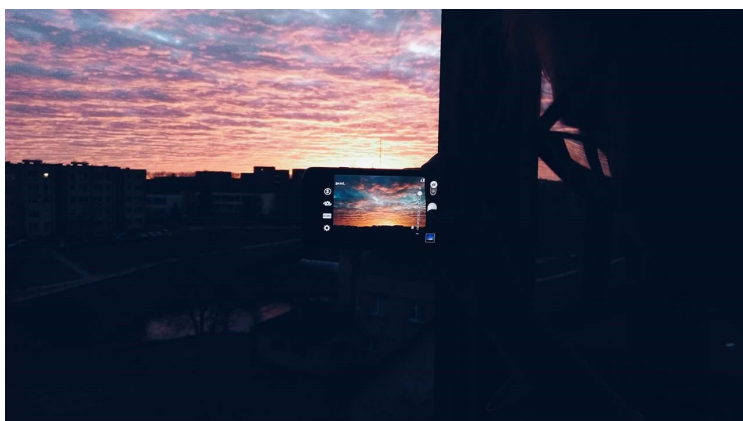

N^o15

A T O D A N G O S

ŠIRVINTŲ LAURYNŲ STUOKOS-GUCEVIČIAUS
GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

Redaktorės žodis

mą gali išvelgti nepažįstamojo šypsenoje? Ar gali pamatyti stebuklą vėluodamas į autobusą? Matai, kartais reikia tik atsimerkti plačiau ir viską pastebėti – kiekvieną smulkmeną, o tada ir pradėsi mylėti kiekvieną akimirką be išimčių. Tai ir suvirpina Tavo akmeninę širdį.

Štai kas graudu. Mūsų jaunos širdys vis labiau akmenėja. Žmonės turėtų gražiau vieni su kitais elgtis, ypač su tais, kuriuos myli. Nes būti skaudinamam kartais sunkiai pakeliama. O žmogus tai patiria visą gyvenimą. Žinoma, laikui bėgant, skausmas nutyla, vėl jautiesi laimingas iki tos akimirkos, kai viskas, ką kūrei, sugriūva. Ir tada ne tik užlieja naujo skausmo banga, bet ir atsirita senoji. Tada ir prasideda visokie „mėlynieji banginiai“, su kuriais toli nenuplauksi, o veikiau paskęsi. Todėl susimąstyk, skaitytojau, kaip pats elgiesi. Pagalvok, ar ižeidęs draugą nepastūmėsi jo prie kokio nors kvailo ir neapgalvoto poelgio. Pagalvok, ar bendramokslis, kurį stumtelėjai koridoriuje ar iš kurio pasityčiojai, eidamas namo, kartais neturi didelių problemų ir ar neperpildei jo skausmo taurės. Tiesiog pamąstyk.

O žinai, mąstymą irgi reikia kontroliuoti. Greičiausiai esi girdėjęs žodį „overthinking(angl.)“. Jei ne, tai reiškia „per daug galvoti“. Neretai mes nervinamės dėl dalykų, įvykių, žmonių, kurie visai to neverti. O ne, pramiegojau žadintuvą, antakiai nenusipiešia vienodi, užkliuvau už batraiščio ir dar pavėlavau į autobusą. Nebūna taip? O tada nuo pat ryto galvoji ir galvoji, kokia nesėkminga diena nuo pat pradžių ir kokia „nuostabi“ bus toliau. Ir prisišauki sau nelaimės. Arba „O ne, ta mergina pažiūrėjo į mano šukuoseną kreivai, nugirdau sakant savo vardą, o po to juoką, kodėl mano simpatija nepažiūri į mane.“ Na, kiek galima. Kad tu galvosi, niekas juk nepasikeis. Nepatinka, kad tave apkalba, nueik ir to žmogaus paklausk, kas jam nepatinka – iš karto sutriks ir susigės. Nori, kad simpatija bent sužinotų, kad egzistuoji, tai nueik ir pasakyk, prarasi nebent tai, kad akiai vaikaisi žmogų, kuriam nerūpi, o tai bus į naudą. Žinai, svarbu daugiau daryti, mažiau mąstyti. Tik nepulk dabar krėsti eibių. Suprask mane teisingai, tik norėdamas kažko daugiau, kažko geresnio, privalai imtis veiksmų, juos apgalvoti, žinoma, bet imtis, o ne tik apie tai mąstyti..

Manau, kad pamokslų ši kartą užteks. Tai labiau ne pamokslai, bet patarimai. Galbūt jie pagelbės, ką? Tikiuosi. Na, o dabar, nepaleisk laikraščio iš rankų ir peržvelk, ką ši kartą Tau pateikiame. Iki kitų metų!

Padrašinti. Įkvėpti. Palaikyti

Vos pamačiusi socialiniame tinkle „Facebook“ paskelbtą Andriaus Tapino pranešimą apie projektą „Padrašinti. Įkvėpti. Palaikyti“ suklausau ir skubiai permečiau akimis sąrašą mokyklų, į kurias atvyks žymūs ir daug pasiekę žmonės. Suradusi Sirvintų Lauryno Stuokos-Gucevičiaus gimnazijos pavadinimą, nudžiugau, kad ir mus aplankė sėkmė. Pirmasis projekto dalyvis Daniel Lupshitz atvyko pabendrauti su gimnazistais, papasakoti savo sėkmės istoriją. Visi buvome maloniai nustebinti išgirdę svečio sklandžią lietuvišką kalbą, susidomėję sekėme pasakojimą apie jo gyvenimo peripetijas. Pasirodo, Danielius – žydas, gyvenantis tarp Izraelio ir Lietuvos, todėl daug laiko praleidžiantis lėktuve. Jis - karininkas, tarpininkas tarp prekybininkų ir pirkėjų, tėvas, aktyvus žmogus politikoje, tikintis, gyvenime matęs ir šilto, ir šalto... Jo pasakojimą galėtume pavadinti „Iš visur apie viską“. Klausytis Daniel buvo smagu, humoro jausmu apdovanotas vyras privertė publiką ne tik juoktis, bet ir susimąstyti dėl tam tikrų dalykų.

Antrasis kovo 31d. su mumis susitiko Lietuvos kariuomenės viešųjų ryšių karininkas, kapitonas Pavelas Lukjanovas. Perskaitę paskutinį sakinį iš karto manysite, kad paskaita vėl buvo apie karybą, drašinimą stoti į kariuomenę ir ginti tėvynę. Ne. Ši paskaita buvo kitokia ir tai maloniai nustebino auditoriją. Karininkas kalbėjo apie pirmąjį žingsnį ir kelią į tikslą. Netikėta, ar ne?

P. Lukjanovas pateikdamas tikrų, gyvenimiškų pavyzdžių, įkvepiančiai paaiškino, kaip svarbu yra perlipti save. Ir visai nesvarbu, kokio dalyko imantis. Sokant parašytu ar kviečiant priešingos lyties atstovą šokiui. Svarbu yra nestovėti vietoje, o galiausiai šokti „iš savo lėktuvo“. Tik šitaip suprasi, kad tavo galimybės neribotos ir gali padaryti viską. Tiesiog turi pabandyti. Be paskaitos dar galėjome fojė pamatyti ginklų ir įvairių karo policijos reikmenų demonstraciją, kurią rodė kiti karininkai.

Trečioji viešnia - kino ir reklamų prodiuserė bei aktorė Gabija Siurbytė. Artistiška ir optimizmu trykštanti moteris atskleidė susirinkusiems savo gyvenimo istoriją, kuri ir nustebino, ir sugraudino, ir žinoma, įkvėpė.

G. Siurbytė kaip ir daugelis iš mūsų, paauglystėje blaškėsi nuo vienos profesijos prie kitos. Nustojusi klausytis širdies, kuri šnibzdėjo apie aktorinį, mergina įstojo į VGTU ir mokėsi vadybos. Užsidegimas G. Siurbytės akyse leido suprasti, kad ji be galo džiaugiasi vis dėlto metusi studijas ir išlėkusi į Niujorką mokytis aktorystės filmų akademijoje. Anot aktorės, svarbu ignoruoti aplinkinius vis kalančius į galvą, kad jums nepavyks, kad jūs nevykęs vienoje ar kitoje srityje. Pati išgirstanti daugybę „ne“, net ir dabar, ji pataria ieškoti būdų, kaip pasiekti savo tikslą ir pastangos tikrai nenueis per niek. Pamatėme prodiuserės kurtų reklamų, filmų anonsų ir likome tikrai sužavėti. Net nuotaika pakilo susitikus su tokiu charizmatišku ir talentingu žmogumi..

Projektas „Padrašinti. Įkvėpti. Palaikyti“ lepina mūsų gimnaziją, vis dar tikimės susitikimų ir galiu drąsiai teigti, kad šie pasimatymai vykdo visus tris pagrindinius savo tikslus. Išeiname iš aktų salės pasiryžę versti kalnus, įkvėpti neįtikėtinų istorijų ir jaučiantys palaikymą iš žmonių, dar pamenančių kaip išgyveno tai, ką dabar patiriame mes. Už šiuos pasimatymus nuoširdžiai dėkojame projekto „Padrašinti. Įkvėpti. Palaikyti.“ iniciatoriui Andriui Tapinui!

2016—2017

METŲ SIURPRIZAS

Rokas Štikanas: *Gavome lėšų iš savivaldybės, už jas galėjome šiek tiek atnaujinti savo mokyklos inventorių. Tie pinigai buvo panaudoti naujems biologijos A kurso vadovėliams, sporto salės įrangos atnaujinimui: įsigyta nauja bokso kriaušė, naujas tinklas.*

Dominika Gudanaite: *Man metų siurprizas yra pagal A.Tapino projektą „Padrašinti. Įkvėpti. Palaikyti“ atvažiavusio kariškio kalba aktų salėje. Ji man įstrigo, nes buvo kupina optimizmo, raginimo mėginti ir nebijoti nusvilti. Siekti aukštumų ir nebijoti kristi. Taip pat ji skatino būti savimi ir atrasti tai, kas motyvuotų judėti pirmyn.*

METŲ ATRADIMAI

Nomeda Drazdienė: *Mano metų atradimas - IIIa klasė. Tik šiemet tapau tos klasės auklėtoja, ir buvau pakerėta nuširdžiu, jautrių ir atvirų žmonių komanda.*

Elvyra Lipeikytė: *Trečiojo Roko Štikano, veiklaus ir visapusiško jaunuolio, skaitovo talentas; Brigitos Sližauskaitės, stropios ir atsakingos trečiokės, įdomios pašnekovės, filologinis interesas; trečiojo Valentino Jakubickio pozityvus humoras, gera nuotaika; svarbus atradimas – Ib klasės mergaitės-inteligentiškos, mielos, dailios, supratingos, jautrios...*

METŲ RENGINYS

Justina Kavaliukaitė: *Metų renginys - ŠIMTADIENIS!*

Audronė Balčiūnaitė: *Jeigu reikėtų balsuoti už geriausią, didžiausio mąsto įvykį, įvardyčiau 69*

laidos Šimtadienį.

Edita Šidlauskienė: *Lietuvos istorijos žinovo konkursas, skirtas paminėti kovo 11-ajai.*

Elvyra Lipeikytė: *Knygnešio diena skirta paminėti popietę „Skaityti - tai sėdėti ant pasaulio stogo“, atskleidusi mūsų gimnazijos mokinių kūrybiškumą, smalsumą, įvairiapusį talentą.*

Nomeda Drazdienė: *Žinoma, ŠIMTADIENIS. Trečiojai—puikūs.*

METŲ APŽVALGA

METŲ EKSKURSIJA

Elvyra Lipeikytė: Vasario 16-osios šventimas kartu su savo mokiniais Vilniuje, įsiliejant į Lietuvos moksleivių, mokytojų, jaunimo smagią šventinę eiseną keliu, jungiančiu mus su Lietuvos Valstybe ir jos kūrėjais; jaudinančios akimirkos ir pasididžiavimo jausmas savaisiais mokiniais, matant juos nuoširdžiai giedančius „Tautišką giesmę“.

ĮSIMINTINIAUSIAS METŲ ĮVYKIS

Audronė Balčiūnaitė: Mano auklėjamoji klasė (1b) yra tie žmonės, kuriuos pavadinau tais tikraisiais XXI amžiaus žmonėmis: visur spėjantys, viską galintys, sportuojantys, dainuojantys, gerai besimokantys. Sie jauni žmonės labai įvairiapusiški. Man buvo svarbu, kad jie mane priimtų kaip savą žmogų. Per boso dieną jie mane nustebino pasveikinę ir įteikę suvenyrą. Tuomet pasijaučiau tikrai pripažinta.

Renata Žygienė: Per mokslo metus įvyksta ištis daug dalykų, kurie ilgam nugula mano atminty. Daugelis jų susiję su mano auklėtiniais. Džiugu stebėti aktyviai į klases veiklą įsitraukusius mokinius, matyti, kaip stiprėja jų bendruomeniškumo jausmas. Nepamirštamasis ir mūsų kalėdinis pasisėdėjimas, kai vieni kitus sveikinome, linkėjome, keitėmės dovanomis. Netikėta ir be galo smagi auklėtinių kalėdinė staigmena – Auklėtojos kalėdinis megztinis. Įsimintina ir tai, jog išeidami pavasario atostogų, kiekvienas rado širdyje vietos ir geram darbui – visi susirinkę tvarkėme marių pakrantę. Kiekvienas pokalbis, susitikimas, išvyka su jais man įsimintina. Aš juos saugau savo širdyje, nes jie stebėtinai nuostabūs.

Justina Rakauskaitė: Mūsų laidą daug kas mėgsta vadinti optimistų karta, nes, nors ir tikime šviesia ateitimi ir gerais rezultatais, nesame vieningi ir ne visada dėl tų rezultatų kryptingai dirbame. Didelę mokslo metų dalį jautėsi ryškus 69-osios Jaidos išsibalansavimas, bet mūsų vienybė pasijautė per Šimtadienio rytinę dalį. Su auklėtojomis ir direktore valgykloje prie bendro stalo gėrėme arbatą su visokiausiais sausainiais ir dainavome iš visų plaučių taip, kad gimnazija drebėjo. Šį linksmą pasisėdėjimą laiku ryškiausiu mūsų laidos metų įvykiu.

Inga Grigalaitienė: Didelį įspūdį paliko susitikimas su „Metų knygos 2016“ laureatu poetu Dainiumi Gintalu, kuris buvo „labai dėkingas už kvietimą į mūsų jaukią gimnaziją“ ir linkėjo „būti visada pavasariškiems, padūkusiams, pasiutusiams, reikalui esant dygliuotiems, kad išsaugotumėme savo laisves, savo polėkį ir sparnus...“.

Brigita Slizauskaitė, IIIb kl.

Pokalbis su Metų mokiniu ir mokytoja

Nominacija „Metų mokinys 2017“ atiteko IIIb klasės mokiniui, aktyviam visuomenės veikėjui, skaitovui, Mokinių tarybos pirmininkui Rokui Stikanui. „Metų mokytoja 2017“ tapo lietuvių klabos ir literatūros mokytoja Elvyra Lipeikytė. Susipažinkime su jais...

Jeigu galėtumėte pasirinkti bet kokį žmogų pasaulyje, ką pasikviestumėte kartu papietauti? Kodėl?

Rokas: Manau, jog papietauti kartu pasikviestčiau Bill Gates ir Paul Allen, „Microsoft“ korporacijos įkūrėjus. Norėčiau su jais pasikalbėti apie tai, kaip jiems pavyko įkurti tokią didelę bendrovę, su be galo dideliu personalu. Taip pat paklausčiau, kaip viskas buvo pradžioje, kaip jie pasiekė savo tikslo. Tai būtų vertingas pokalbis, kupinas naudingos informacijos, galbūt patarimų ir naujų idėjų. Gaučiau galimybę patobulėti naudodamasis su teiktomis idėjomis, kurios padėtų gyvenime, siekiant užsibrėžtų tikslų.

Elvyra: Džiaugčiausi galimybe pabendrauti su Tibeto vienuoliu - Mokytoju, gebančiu vakarietį žmogų pamokyti, kaip siekti sielos ramybės šiame sudėtingame, kupiname dvasinės sumaišties pasaulyje.

Jei galėtumėte ryte prabusti įgavęs (-usi) kokią nors vieną super galią, savybę ar sugebėjimą, kas tai būtų?

Rokas: O kad tai būtų įmanoma.. Norėčiau turėti laiko valdymo galią. Kaip būtų puiku, jei būtų galima sustabdyti laiką ir spėti padaryti visus darbus laiku. Arba jei būtų galima prasukti laiką, kai esi nemalonioje situacijoje, turi problemų ar tiesiog nesėkminga diena.

Elvyra: Visada žavėjaisi menininkais, savo emocijas, vaizduotę, intelektą atskleidžiančiais spalvomis drobėje. Norėčiau savyje ir aš atrasti tokį sugebėjimą.

Į kokią epochą norėtumėte nusikelti vienai dienai, jeigu galėtumėte? Kodėl, ką veiktumėte?

Rokas: Manau labiausiai norėčiau patekti į Romantizmo arba Viduramžių epochas. Negaliu net išsirinkti. Romantizmas mane traukia tuo, jog šiuo laikotarpiu gyveno tikri patriotai, kurie kovojo už savo tautą ir valstybę. Labai norėčiau su jais pabendrauti ir sužinoti daugiau nei pateikiama knygose ar vadovėliuose. Tačiau Viduramžiai man taip pat labai įdomūs. Be galo norėčiau pamatyti riterius, kurie kovoja už savo garbę, pasimokyti iš jų tvirtybės, ištikimybės. Manau tai būtų be galo naudinga.

Elvyra: Man imponuoja Romantizmo epocha. XIX amžius - galimybė žavėtis maištingomis, turtingo dvasinio pasaulio, neramių ir išdidžių sielų asmenybėmis, gyvenančiomis pagal sąžinės ir širdies balsą. Diena, praleista meilės ir harmonijos apsuptyje, išgyvenant emocingą santykį su gamta, - didžiulė atgaiva kasdienybei ir rutinai.

Koks Jūsų gyvenimo kredo?

Rokas: Niekada nieko nesigailėk, nes viskas įvyksta ne šiaip sau

Elvyra: Negyventi vien savo darbu. Skirti dėmesio ir tiems dalykams, kuriuos daryti liepia širdis ir sąžinė.

Ko palinkėtumėte gimnazistams?

Rokas: Linkiu nebijoti siekti savo tikslų, nesvarbu, kaip sunku tai būtų. Taip pat šiek tiek daugiau aktyvumo ir optimizmo. Viską įmanoma pasiekti, jei tik yra noras!

Elvyra: Savo mokiniams ir visiems gimnazistams norėčiau palinkėti - skaitykit geras knygas. Anot Robino Šarmos, knygose rasit atsakymus į visus jums rūpimus klausimus. Visos klaidos, kurias padarėte ar dar padarysite gyvenime, kadaise jau padarė kiti. Skaitykit, kaip jūsų pirmtakai susidorėjo su rūpesčiais, kurie šiandien kamuoja jus. Taikykit jų sėkmės formules, ir jūsų gyvenimo kokybė būtinai pagerės.

Paskutinis pasisėdėjimas su abiturientais

Gegužė – egzaminų sesijos pradžia, Paskutinio skambučio šventė. Kalbiname veikliausius 69 laidos abiturientus Aukšę Ramaškevičiūtę (IVc) ir Arnoldą Ciplį (IVc).

Kaip auginai tikėjimą savimi? Kokiais darbais didžiuojiesi?

Auksė: Nuolat užsibrėždavau kokį nors tikslą, kam nors įrodyti, kad aš galiu. Galbūt tai man padėjo pačiai patikėti, kad aš iš tiesų galiu ir kad visai jau nebereikia tų tikslų, nes žinau, kad žmogus gali viską. Manau, kiekvienas susiranda tą savo atspirtį, kuri padeda užlipti ant pirmo laiptelio – tada kiti laipteliai nebeatrodo tokie grėsmingi ir neįveikiami. Svarbu suprasti, kad tobulėjimui „lubų“ nėra. Tai kas, kad esi geriausias mokinys, sportininkas ar dar kas nors? Juk gyvenimas nesibaigia ties gimnazijos slenksčiu!

Kiekviena Širvintų mokykla paliko savų pamokų, savo nuoskaudų. Gimnazija ne išimtis, tačiau tik čia pradėjau augti kaip asmuo, asmenybė. Tik čia mokytojai įžvelgė manyje ir parodė kažką, ko dar pati iki galo neperprantau. Dėkoju Jiems už tai! Ačiū už tikėjimą manimi!

Nesu linkusi didžiuotis savo darbais, pasiekimais. Man tai tik kelio dalis, žingsnis gražesnės ateities link. Man svarbu, kad kiti žmonės galėtų manimi didžiuotis. Gera, kai seneliai prenumeruoja laikraštį tik dėl to, kad kartais ten būna apie anūkę parašyta, kad jie gali pasigirti kaimynams. Galbūt tiesiog didžiuojosi, kad artimiesiems suteikiu laimę, atsidėkodama už jų rūpestį – tai ir yra didžiausias mano darbas.

Arnoldas : Mano pasitikėjimas savimi dar iki šiol nėra išugdytas, nes ir dabar labai dažnai savimi nepasitikiu dėl įvairių priežasčių. Nieko dar nesu pasiekęs reikšmingo, todėl didžiuotis dar nelabai turiu kuo. Galbūt dėl to ir nesu pasitikintis savo jėgomis.

Meda: Pasitikėjimą savimi bei savo jėgomis man padėjo auginti tėvai nuo pat mažens. Jie mane skatino ir skatina nepasiduoti ir siekti tikslų iki pat galo. Labiausiai didžiuojosi, kad 2016 metais buvau išrinkta Metų mokinė. Šis pasiekimas man įrodė, kad einu tinkamu keliu ir nežadu ties tuo sustoti.

Ką patartumei I-os klasės gimnazistams?

Auksė: Mieli pirmokai! Pirmiausia norėčiau Jums palinkėti nebijoti būti savimi, nebijoti skeptiško požiūrio į jūsų veiksmus. Prisiminkite: būti normaliam šioje visuomenėje yra nuobodžiausias dalykas! Vien jau dėl kinančios normalumo reikšmės... Neišsigąskit, jei penktadienį „važiuoja protas“. Žinokit,

tai geras ženklas! Vadinas, jūs visą savaitę intensyviai dirbot ir smegenys jau prašo atostogų. Jei kartais be priežasties norisi verksti, skųstis, koks gyvenimas žiaurus, kodėl jums taip nesiseka, o kiti tokie laimingi, kodėl niekam nerūpi, ko tu nori iš tiesų nori ir kas tau naudinga, nesijaudinkit – jūs ne vieni tokie! Visą patį išbandžiau. „Geležinės ledi“ irgi yra žmonės ir visai ne geležinės. Ir jeigu manot, kad va jau Ramaškevičiūtė tai užaugo knygas skaitydama, tai galvokit iš naujo! Mane prie knygos pasodinti buvo didžiausia bausmė!

Arnoldas: Patarčiau nesėdėti rankų sudėjus ir pradėti daugiau gilintis į dominančius dalykus, nes vėliau gali būti per vėlu.

Meda: Tikriausiai to paties, ką ir man palinkėjo gavus Metų mokinės 2016 apdovanojimą: nenustoti siekti to, ko labiausiai trokšta. Tikėti bei pasitikėti savimi ir savo jėgomis, nes tik pats žmogus gali kažką pakeisti.

Ar nepraeisi pro šalį, ar užsuksi valandėlei?

Auksė: Tikrai nepraeisiu pro šalį ir užsuksi valandėlei pas mokytojus, kurie manimi tiki, kurie padėjo man tapti tokia, kokia dabar esu. Šiems mokytojams būsiu dėkinga visą gyvenimą, nes nepaprastai geras jausmas, kai tavimi tiki: nekelia į aukštybes, kad žemai kristum paslydęs, o duoda sparnus ir tikėdami išmoko sklandyti!

Arnoldas: Turėdamas laiko ir būdamas netoliese tikrai atvyksiu. Visgi čia miestas, kuriame augau, ir mokykla, kurioje tobulėjau.

Meda: Baigusi mokyklą nežadu nei jos, nei joje dirbančių žmonių pamiršti. Ypač auklėtojų ir pamokas dėsciusių mokytojų, kuriems esu dėkinga už suteiktas žinias, šilumą, rūpestį bei pasitikėjimą.

Meda, esi rajono Raštingiausio mokinio konkurso nugalėtoja.

Kaip pavyksta taip taisyklingai rašyti?

Iš tiesų, tai net nežinau, kaip man tai pavyksta. Nuo žemesnių klasių įsiminiau rašybos taisykles, kurias ką nors rašydama nuolat prisimenu.

Stengiuosi įsiklausyti į mokytojo diktuojamą tekstą, jo intonaciją, kiekvieną skiemenį bei sustojimą. Manau, kad tai ir yra svarbiausia, norint taisyklingai rašyti.

Literatūrologas R. Tamošaitis teigia, kad žmogus, negebantis taisyklingai rašyti, negeba ir logiškai mąstyti. Kaip vertini šį teiginį?

Iš dalies sutinku su šiuo teiginiu, tačiau iš dalies ir ne. Kiekvienas žmogus yra savotiškas, o jo taisyklinga rašyba negali nulemti jo loginio mąstymo. Žmogus gali būti labai protingas, nuolat logiškai ir aiškiai mąstyti, tačiau nebūtinai jo rašyba turi būti pati taisyklingiausia. Tačiau yra žmonių, kurių mąstymas kaip tik ir priklauso nuo jo rašybos gebėjimų.

Ko Tave išmokė gimtosios kalbos ir literatūros kūrėjai?

Gimtosios kalbos ir literatūros kūrėjai mane išmokė vertinti tai, kas laikina ir trapu. Mane išmokė pačių svarbiausių vertybių: gėrio, grožio, laisvės. Jie parodė, kas yra svarbu ir ką turime saugoti, gerbti ir mylėti, kad nereikėtų vėliau gailėtis.

Lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Edita Rutkauskienė

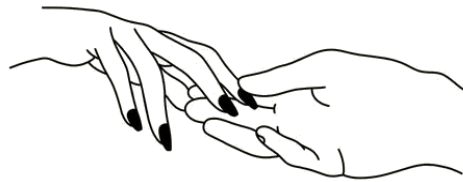

Kūrybinė grupė: Brigita Sližauskaitė, IIIbkl., Ieva Jankauskaitė, IIIb kl., Karolina Jočytė, IIc kl., Paulina Lisauskaitė, IIc kl.

Maketavimo darbai: Ieva IIIb, kl.

Nuotraukos: Dovilė Lapinskaitė IIa kl, Rokas Štikanas IIIb kl., Ieva Jankauskaitė IIIb kl.

NEIŠSEMIAMAS ŽMONIJOS LOBIS

Kompozitorius L. Van Bethovenas teigė: „Aš nežinau kitų pranašumo požymių, išskyrus gerumą“. Visi tie, kurie mano, jog kitiems darydami blogus dalykus pasieks daugiau - klysta. Būdami paslaugūs kitiems, patys sulauksime daugiau pagalbos iš jų. Ne veltui yra sakoma: kaip šauksi, taip atsilies. Jei būsim gerai kitiems, atversime sau naujų kelių. Žmonės norės su mumis bendrauti ir bendradarbiauti, jei mažiau niurzgėsime apie tai, koks pasaulis yra blogas, atversime širdį kitiems bei suteiksime gerumą tiems, kuriems jo tuo metu labiausiai reikia, sulauksime to paties ir iš kitų. Jei visi vadovausimės tokiu požiūriu, nereikės šio lobiai įtraukti į Raudonąją knygą, kaip teigia Janina Degutyte. Gerumas pasaulyje yra tam, kad lengviau siektume savo tikslų ir padėtume siekti aukštumų kitiems. Gerumas reikalingas ir tam, kad sau įrodytume paprasčiausią dalyką, jog mes žmonės, o ne kokie nors bejausmiai padarai.

Gerumo apraiškų kasdienybėje begalės. Dažniausiai, kai teigiame, jog gerumas neegzistuoja, patys bėgame nuo jo – nenorime jo matyti arba iš žmonių reikalaujame per daug. Visi taip pat turi savo rūpesčių ir iš kai kurių situacijų turime vaduotis patys. Bet vis dėlto, atsitikus bėdai ir paprašius pagalbos, jos visada sulauksime. Turime pradėti džiaugtis smulkmenomis. Svarbiausias žingsnis, norint sulaukti gerumo - šypsena. O tuomet jau turime žengti toliau. Tik tada atarasime didžiausius žmonijos lobius ir galėsime jais džiaugtis visą gyvenimą.

Paulina Lisauskaitė, IIc kl.

- Žodis „geras“ turi daug reikšmių. Pavyzdžiui, jei kas nors nušautų savo senelę iš penkių šimtų jardų atstumo, aš jį pavadinčiau geru šauliu, bet nebūtinai geru žmogumi.

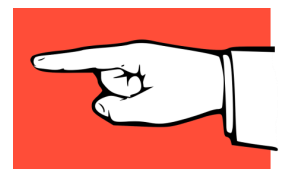
Gilbertas Kitas Čestertonas

- Geras žmogus yra tas, šalia kurio lengviau kvėpuoti.

P. Parlenka

- Tu negali elgtis kaip šliurė ir tikėtis, kad būsi vertinamas kaip „Laboutin“ bateliai.

Mielas skaitytojau!

Rašau Tau, nes noriu pasakyti, kad Tu per daug savimi nepasitiki. Dažnai kalbi ir elgiesi taip, kaip nori kiti, taip, kaip yra „priimtina“, bet retai kada būni savimi. Aš suprantu, kad gyvename moderniam amžiuje, nuolat naudojames informacinėmis technologijomis, todėl kuo toliau, tuo sunkiau mums yra kalbėti apie jausmus. Žinau, kad augti ir tobulėti stereotipų pilnoje visuomenėje yra sudėtinga. Ir tikiu, kad turi tokių nuostabių idėjų,

bet dažnai jų neišsakai, nes bijai kritikos ir patyčių. Bijai suklysti.

Jauni žmonės bijo kritikos, bijo klysti ar keisti savo išsakytą požiūrį, todėl dažnai kalba visai ne tai, ką norėtų. Nors jaunuolis dažnai yra apibūdinamas kaip maištaujantis žmogus, bet už viso to tesislepia noras būti pripažintam kitų. Autobiografiname Ch. Bukowski romane „Arklienos kumpis“ puikiai atsiskleidžia jauno žmogaus mąstymas. Paauglys Henris Činaskis nuo vaikystės yra maištaujanti asmenybė tiek šeimoje, tiek mokykloje ar koledže. Jis, atrodytų, nebijo išsakyti savo nuomonės, savo požiūrio (Valio! Ko daugiau reikia jaunam žmogui?), todėl dažnai aplinkinių yra laikomas tiesmukišku, kartais grubiu, „kietu“ vaikinu. Deja, Henrio realybė yra kiek kitokia: vienas iš didžiausių Henrio pomėgių yra rašymas, bet jis privalo savo aistrą slėpti. Vėliau savo meilę rašymui nuskandina alkoholyje su kitomis negandomis. Jaunuolis supranta, kad negali, negali tiesiog imti ir rašyti romanų, garsiai juos skaityti, pristatyti publikai. Ką apie jį pagalvos žmonės? Visados teisingas, grubus, „kietas“ Henris ims rašyti pasakėles?! Nors autobiografinio romano veiksmas vyksta Antrojo pasaulinio karo metais, bet atrodo, per tiek laiko nieks nepasikeitė. Kaip gaila, kad mūsų įprotis matyti ir sekti tik kitų klaidas, nužudo tiek daug kūrybinių idėjų. Kaip gaila, kad garsiai išsakytas jauno žmogaus požiūris ar nuomonė tampa nuosprendžiu. Kaip gaila, kad mes patys – ir budeliai, ir aukos.

Ar Tau yra taip buvę, kad negali prisipažinti meilėje? Negali garsiai pasakyti savo draugui, kuri pažįsti jau 10 metų, kaip stipriai jį brangini ir myli? Bėda yra ta, kad iš tikrųjų Tu nenori. Kalbėti apie jausmus šių laikų jaunam žmogui tapo nepriimtina: argi nėra tinkamo „smailo“ išsakyti savo jausmus? Tinkamo „Facebook“ įrašo, kuriame galėtum „užtaginti“ savo geriausią draugą? Gyvename moderniam XXI amžiuje, kai gyvus pokalbius keičia trumposios žinutės, tikrus jausmus – interneto platybėse plaukiojantys veidukai. Tikiu, kad Tau, mano skaitytojau, yra sunku kalbėti apie jausmus neištariame garsiai žodžių, kurie paglostytų širdį, kurie praskaidrintų kito žmogaus dieną, kreivai žiūrime į paauglius, nebijančius (vis dar) kalbėti apie jausmus. Žinai ką? Mylimi žmonės negyvena amžinai, todėl aš visai nepyksiu, jei nebaigsi skaityti mano laiško ir nubėgsi pasakyti savo draugui, kaip stipriai jį brangini ir myli. Garsiai.

Mūsų gimnazijoje buvo minėta „Savaitė be patyčių“, jos metu buvo skirtas ypatingas dėmesys prevencijai prieš patyčias. O ar kada susimąstei, kad patyčios atsiranda ne tik dėl laikinų/išorinių veiksnių (negražiai apsirengęs, susišukavęs,..), bet ir dėl ilgalaikių veiksnių? Kad Tavo išsakytas požiūris ar net išpažįstama religija gali ilgą laiką priklijuoti Tau žeidžiančią etiketę? Būtent dėl to tiek Tu, tiek aš dažnai nesakome, ką norėtume, nebūname savimi. Bijome atoveiksmio. Ričardo Gavelio romano „Jauno žmogaus memuarai“ ištraukoje skaičiau apie jauno žmogaus kančią: nori išsakyti jausmus, bet nieks jo nesiklauso. Nori parašyti laišką, bet nesugeba jo išsiųsti. Skaitydama romano ištrauką, nesupratau pagrindinės minties, kol neperskaičiau paskutinio ištraukos sakinio: „Troškau rašyti tau laiškus, bet nenorėjau gauti atsakymų.“ Daugybė mano bendraamžių taip elgiasi: nepripažįsta savo jausmų, nes bijo būti pasmerkti, išjuokti. Neužduoda dominančių klausimų, nes bijo būti pašiepti. Patyčių aš nelaikau kitų nuomone. Patyčios tai veiksmas, ilgainiui jauną žmogų įkalinantis „troškau rašyti tau laiškus, bet nenorėjau gauti atsakymų“ spąstuose.

Parašiau viską, ką norėjau. Norėjau atsigręžti į Tave ir parodyti Tavo baimes, klaidas. Galbūt elgiuosi neteisingai, naudodama įvardį „Tu“, nes iš tikro kalbu ir apie save. Rašau, kad man nedrąsu kalbėti apie jausmus, nes yra „Facebook“. Sakau, kad nemėgstu garsiai sakyti savo nuomonės, nes bijau, kad ji taps nuosprendžiu. Kartoju, kad „troškau rašyti Tau laiškus, bet nenorėjau gauti atsakymų“ ligą sukelia patyčios. Bet, kaip sakė dramaturgas Viljamas Šekspyras: „Kokie laikai, tokie ir žmonės.“ Nekaltinu kitų dėl savo veidmainystės, kai duodu sau progą apsimesti kažkuo kitu. Niekas negali sustabdyti jauno žmogaus entuziazmo būti savimi, drąsiai reikšti savo – unikalias, beprotiškas ar kvailas – idėjas. Nebūk nei auka, nei budelis.